

значителни исторически събития отъ всебългарски характеръ. Ето нѣкои отъ тѣхъ:

1. Когато прѣзъ втората половина на X в., подъ ударитѣ на руситѣ и на Византия, се рушеше българската държава, и въ 971 г. Цимисхи включи българската столица Прѣславъ въ своитѣ владѣния и развѣича Бориса II въ Цариградъ, македонскитѣ българи и велможи не се подчиниха на Византия и основаха своя нова държава, която пакъ нарекоха „българско“ царство, въ науката познато съ името „западно българско царство“. Юначниятъ царь Самуилъ брани мъжествено своята българска държава, властвува надъ нея отъ столнитѣ градове София, Мъгленъ, Воденъ, Прѣспа, Охридъ и когато, слѣдъ дълги и кръвопролитни войни при наслѣдниците на Самуила падна Македония подъ Византия въ 1018 г., византийскитѣ императоръ, по народността на покореното македонско население, се нарече „Българоубиецъ“ (*Βουλγαροκτόνος*), а не напр. „Сърбоубиецъ“.

2. Успоредно съ унищожението на българското царство въ Прѣславъ прѣзъ 971 г., бѣ унищожена отъ гърцитѣ и Прѣславската българска патриаршия. Македонскитѣ българи и тукъ проявиха своето духовно единение съ България: тѣ продължиха дѣйността на Прѣславската патриаршия въ Македония съ прозвище „българска“. И когато императоръ Васили Българоубиецъ завладѣ западното българско царство, той даде правдини на тая патриаршия, обрната въ архиепископия, съ сѣдалище въ Охридъ, и ѝ остави името „българска“ (*Ἀρχιεπισκοπή Βουλγαρίας*).

3. Едвамъ що бѣха минали двадесетина години отъ падането на западното българско царство, въ 1040 г. пламна грамадно българско възстание въ Македония и западна България. Огнищата на възстаницитѣ бѣха Нишъ и Скопѣе. Последниятъ градъ тогава се смѣталъ главенъ градъ на България (*διὰ τε Ναισσού καὶ τῶν Σκουπίων, τῆς μητροπόλεως Βουλγαρίας*). Срв. за възстанието документитѣ, № 11, 12.

4. Прѣзъ 1067 г. се дигна друго възстание на западнитѣ българи, тия които живѣеха въ Тесалия. Войвода имъ станалъ Николица. Срв. за възстанието документитѣ, № 13.